

Arrest

nr. 261 950 van 8 oktober 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BRAUN
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 23 juni 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 juni 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 257 336 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 28 juni 2021, waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat J. BRAUN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaten D. MATRAY en S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 juni 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Midi op 18.06.2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer

(…)nationaliteit: Brazilië

(…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

O de vreemdeling die langer in het Rijk verblijft dan de duur van het kort verblijf gemachtigd in toepassing van het internationaal akkoord 08/11/2010 - Agreement between the European Union and the Federative Republic of Brazil on short-stay visa waiver for holders of diplomatic, service or official passports of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Betrokkene verklaart reeds 14 jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 04.06.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg en op 01.09.2013 werd betrokkene gerepatrieerd naar Sao Paulo. Op 14.08.2020 werd betrokkene opnieuw geïntercepteerd daar de politie van Kastze, uit het administratief dossier blijkt echter niet dat betrokkene sindsdien de nodige stappen heeft ondernomen om zijn verblijf te regulariseren.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor toedienen van slagen en verwondingen. (PV nummer BR.43.L3.(…)/2021 d.d 08.06.2021 van de politiezone van PZ Midi.)

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart hier een ex-vriendin te hebben en kinderen. Uit het administratief dossier blijken hier geen gegevens over terug te vinden.

Betrokkene verklaart dat zijn moeder in België is overleden. Verder verklaart hij geen familie meer in België te hebben terwijl hij eerder verklaarde hier minderjarige kinderen te hebben.

Bovendien het feit dat de minderjarige kinderen waarvan betrokkene beweert dat ze in België verblijven maar waarvan betrokkene dit niet kan aantonen, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Betrokkene verklaart op 18.06.2021 geen medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verklaart reeds 14 jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 04.06.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg en op 01.09.2013 werd betrokkene gerepatrieerd naar Sao Paulo. Op 14.08.2020 werd betrokkene opnieuw geïntercepteerd daar de politie van Kastze, uit het administratief dossier blijkt echter niet dat betrokkene sindsdien de nodige stappen heeft ondernomen om zijn verblijf te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor toedienen van slagen en verwondingen. (PV nummer BR.43.L3.028996/2021 d.d 08.06.2021 van de politiezone van PZ Midi.)

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verklaart reeds 14 jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 04.06.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg en op 01.09.2013 werd betrokkene gerepatrieerd naar Sao Paulo. Op 14.08.2020 werd betrokkene opnieuw geïntercepteerd daar de politie van Kastze, uit het administratief dossier blijkt echter niet dat betrokkene sindsdien de nodige stappen heeft ondernomen om zijn verblijf te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor toedienen van slagen en verwondingen. (PV nummer BR.43.L3.(...)/2021 d.d 08.06.2021 van de politiezone van PZ Midi.)

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart hier een ex-vriendin te hebben en kinderen. Uit het administratief dossier blijken hier geen gegevens over terug te vinden.

Betrokkene verklaart dat zijn moeder in België is overleden. Verder verklaart hij geen familie meer in België te hebben terwijl hij eerder verklaarde hier minderjarige kinderen te hebben.

Bovendien het feit dat de minderjarige kinderen waarvan betrokkene beweert dat ze in België verblijven maar waarvan betrokkene dit niet kan aantonen, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Betrokkene verklaart op 18.06.2021 geen medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Vasthouding

(...)"

1.2. Op 19 juni 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tevens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Midi op 18.06.2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer

(...)

nationaliteit : Brazilië

In voorkomend geval, alias: /

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 19.06.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene verklaart hier een ex-vriendin te hebben en kinderen. Uit het administratief dossier blijken hier geen gegevens over terug te vinden.

Betrokkene verklaart dat zijn moeder in België is overleden. Verder verklaart hij geen familie meer in België te hebben terwijl hij eerder verklaarde hier minderjarige kinderen te hebben.

Bovendien het feit dat de minderjarige kinderen waarvan betrokkene beweert dat ze in België verblijven maar waarvan betrokkene dit niet kan aantonen, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Betrokkene verklaart op 18.06.2021 geen medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor toedienen van slagen en verwondingen. (PV nummer BR.43.L3.028996/2021 d.d 08.06.2021 van de politiezone van PZ Midi.)

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

*Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.
(...)”*

2. Over de vrijheidsberoving

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden bijlage 13septies opgenomen beslissing tot vasthouding.

3. Over de rechtspleging

3.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 22 en 22bis van de Grondwet, van de artikelen 1, 7, 62, 74/11, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, gelezen in samenhang met de artikelen 5, 7 en 11.2 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van het recht om gehoord te worden, van het proportionaliteitsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. De verzoekende partij beroept zich tevens op het bestaan van een manifeste appreciatiefout.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“Eerste grief: afwezigheid van risico op onderduiken

Volgens artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet: « §1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval...».

Volgens artikel 62 van de Vreemdelingenwet, moeten de beslissingen gemotiveerd zijn; dezelfde bepaling voorziet ook in het recht om te worden gehoord, wat ook een algemeen rechtsbeginsel is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV – arrest nr. 225.005 van 19 augustus 2019).

Volgens artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet: « §1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. (...) § 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering. Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen. De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. §3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien: 1° er een risico op onderduiken bestaat, of; (...) 3° de onderdaan van een derde land [een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid (...)] ».

Volgens artikel 7 van de terugkeerrichtlijn: « 3. Voor de duur van de termijn voor vrijwillig vertrek kunnen bepaalde verplichtingen worden opgelegd om het risico op onderduiken te beperken, zoals de verplichting om zich regelmatig te melden bij de autoriteiten, een voldoende financiële zekerheid te stellen, documenten voor te leggen of op een bepaalde plaats te verblijven ». Artikel 110 quaterdecies van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 voorziet deze preventieve maatregelen in.

In casu is het inreisverbod gebaseerd op het feit dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan (artikel 74/11 §1, lid 2.1° van de Vreemdelingenwet). Het ontbreken van een termijn voor vrijwillig vertrek is door het risico op onderduiken gemotiveerd, en ook door het feit dat Meneer S. (...) een gevaar voor de openbare orde zou zijn (artikel 74/14 §3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet).

Volgens de verwerende partij bestaat er een risico op onderduiken omdat Meneer S. (...) duidelijk zou hebben gemaakt dat hij werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Volgens artikel 1er, §1, 11° van de Vreemdelingenwet: « risico op onderduiken : het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken ».

Volgens artikel 1er §2 van de Vreemdelingenwet: « Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval ».

In casu is de motivatie van de bestreden beslissingen stereotiep en wijst niet op een actueel en reëel risico op onderduiken, noch op een individueel onderzoek, noch op het in aanmerking nemen van alle omstandigheden van het geval. Meneer S. (...) is niet van plan om te onderduiken. Hij woonde met zijn zoon in het huis van zijn ex-vriendin en werd in hun huis door de politie onderschept.

Bovendien is geen van de in artikel 110 quaterdecies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 voorziene preventieve maatregelen eerder aan verzoeker toegepast.

Bijgevolg vormen de bestreden beslissingen een manifeste appreciatiefout. De bestreden beslissingen zijn onvoldoende gemotiveerd wat betreft de concrete elementen waarvan het risico op onderduiken zou kunnen worden vastgesteld; in dit opzicht zijn de bestreden beslissingen in strijd met artikelen 7, 62, 74/11 en 74/14 van de Vreemdelingenwet genomen.

Tweede grief: afwezigheid van ernstige bedreiging voor de openbare orde

Volgens de Raad van State (arrest nr. 234.164 van 17 maart 2016): « 11.... la compétence du requérant pour l'adoption d'un ordre de quitter le territoire n'est pas une compétence entièrement liée, y compris dans les cas où l'article 7, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 précitée prévoit qu'il « doit » adopter un tel acte. Même dans ces hypothèses, le requérant n'est en effet pas tenu d'édicter un ordre de quitter le territoire s'il méconnaît les droits fondamentaux de l'étranger puisqu'aux termes de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 précitée, qui transpose à cet égard l'article 5 de la directive, c'est « lors de la prise d'une décision d'éloignement » et non pas de « l'éloignement » lui-même – par hypothèse forcé –, que le ministre ou son délégué doit, le cas échéant, tenir « compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné ». Cette thèse semble confortée par le considérant 6 de l'exposé des motifs de la directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 précitée qui indique notamment que « conformément aux principes généraux du droit de l'Union européenne, les décisions prises en vertu de la présente directive devraient l'être au cas par cas et tenir compte de critères objectifs, ce qui implique que l'on prenne en considération d'autres facteurs que le simple fait du séjour irrégulier ».

Volgens artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet : « § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval ».

Volgens artikel 62 van de Vreemdelingenwet, moeten de beslissingen gemotiveerd zijn; dezelfde bepaling voorziet ook in het recht om te worden gehoord, wat ook een algemeen rechtsbeginsel is.

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS – arrest van 11 juni 2002, nr.107.624). Volgens het arrest van de Raad van State nr. 216.987 van 21 december 2011: « Le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce ».

Dit hoofdbeginsel en deze supranationale en wettelijke bepalingen schrijven aan de tegenpartij voor een werkelijke verplichting: de tegenpartij moet een toekomstgericht globaal onderzoek van het dossier doen vóór een beslissing te nemen. De tegenpartij kan niet alleen de onregelmatigheid van het verblijf vast te stellen om de terugkeer te verplichten en de ingang te verboden.

Volgens artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet: « § 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. (...) § 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering. Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen. De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. § 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien : (...) 3° de onderdaan van een derde land [een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid (...) ».

Volgens artikel 7 van de terugkeerrichtlijn: « 3. Voor de duur van de termijn voor vrijwillig vertrek kunnen bepaalde verplichtingen worden opgelegd om het risico op onderduiken te beperken, zoals de verplichting om zich regelmatig te melden bij de autoriteiten, een voldoende financiële zekerheid te stellen, documenten voor te leggen of op een bepaalde plaats te verblijven ». Artikel 110 quaterdecies van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 voorziet deze preventieve maatregelen in.

In casu is het inreisverbod gebaseerd op het feit dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend (artikel 74/11 §1, lid 2.1° van de Vreemdelingenwet).

Het ontbreken van een termijn voor vrijwillig vertrek is door het risico op onderduiken, en door het feit dat Meneer S. (...) een gevaar voor de openbare orde zou vormen, gemotiveerd (artikel 74/14 §3.1° en 3° van de Vreemdelingenwet).

Met betrekking tot het gevaar dat Meneer S. (...) voor de openbare orde zou vormen, beweert de verwerende partij dat: "Betrokkene is op heterdaad betrapt voor toedienen van slagen en verwondingen (...) Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden".

Volgens de Raad van State : « Si les articles 7, 74/11 et 74/14 autorisent le Secrétaire à prendre un ordre de quitter et une interdiction d'entrée à l'égard d'un étranger qui constitue un danger pour l'ordre public, encore faut-il que l'atteinte à l'ordre public puisse se déduire d'éléments suffisants et pertinents figurant dans le dossier administratif soumis au Conseil » (RvS, 23 oktober 2003, Adm. publ. mens., 2003, p.197).

De uitdrukking "openbare orde" wordt over het algemeen geïnterpreteerd als het voorkomen van sociale wanorde. Een bedreiging die alleen maar wordt verondersteld is niet reëel. Dit moet een actuele dreiging zijn.

Volgens het arrest van het Hof van 16 januari 2018 (zaak C-240/17):

48 Met betrekking tot de mogelijkheid voor de Finse autoriteiten om in dergelijke omstandigheden jegens E een terugkeerbesluit vast te stellen dat gepaard gaat met een inreisverbod, blijkt uit de bewoordingen van artikel 6, lid 2, van richtlijn 2008/115 dat die autoriteiten verplicht waren een dergelijk terugkeerbesluit uit te vaardigen en daar overeenkomstig artikel 11 van die richtlijn een inreisverbod aan te verbinden, mits de openbare orde en nationale veiligheid dit vereisen, hetgeen evenwel door de nationale rechter moet worden beoordeeld in het licht van de relevante rechtspraak van het Hof (zie in die zin arrest van 11 juni 2015, Zh. en O., C-554/13, EU:C:2015:377, punten 50-52 en 54).

49 In dit verband moet in herinnering worden geroepen dat een lidstaat het begrip „gevaar voor de openbare orde” in de zin van richtlijn 2008/115 per geval dient te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen, met dien verstande dat de enkele omstandigheid dat die derdelander strafrechtelijk is veroordeeld, op zichzelf niet voldoende is om van een dergelijk gevaar te kunnen spreken (zie in die zin arrest van 11 juni 2015, Zh. en O., C-554/13, EU:C:2015:377, punten 50 en 54).

In een arrest nr. 227.916 van 24 oktober 2019 heeft Uw Raad geoordeeld : « 4.3. Le Conseil relève qu'il ressort du corps de l'arrêt C-240/17 prononcé le 16 janvier 2018 par la CourJUE, relatif à la notion de menace pour l'ordre public et la sécurité nationale dans le cadre des décisions de retour et des interdictions d'entrée sur le territoire des États membres, que « S'agissant, d'une part, de la possibilité pour les autorités finlandaises d'adopter une décision de retour assortie d'une interdiction d'entrée à l'encontre de E dans ces circonstances, il ressort du libellé même de l'article 6, paragraphe 2, de la directive 2008/115 que ces autorités étaient tenues d'adopter une telle décision de retour et, en vertu de l'article 11 de cette directive, de l'assortir d'une interdiction d'entrée, pour autant que l'ordre public et la sécurité nationale l'imposent, ce qu'il appartient toutefois au juge national de vérifier au regard de la jurisprudence pertinente de la Cour (voir, en ce sens, arrêt du 11 juin 2015, Zh. et O., C- 554/13, EU:C:2015:377, points 50 à 52 ainsi que 54). [...] Dans ce cas, il convient de rappeler qu'un État membre est tenu d'apprécier la notion de « danger pour l'ordre public », au sens de la directive 2008/115, au cas par cas, afin de vérifier si le comportement personnel du ressortissant de pays tiers concerné constitue un danger réel et actuel pour l'ordre public, sachant que la simple circonstance que ledit ressortissant a fait l'objet d'une condamnation pénale ne suffit pas en elle-même à caractériser un tel danger (voir, en ce sens, arrêt du 11 juin 2015, Zh. et O., C- 554/13, EU:C:2015:377, points 50 ainsi que 54) ».

Le Conseil précise que dans l'arrêt du 11 juin 2015 (C-554/13, Z. Zh. contre Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie), auquel l'arrêt C-240/17 précité fait référence, la CourJUE expose, s'agissant de l'interprétation de l'article 7, § 4, de la directive 2008/115/CE, selon lequel « [...] si la personne concernée constitue un danger pour l'ordre public, la sécurité publique ou la sécurité nationale, les États membres peuvent s'abstenir d'accorder un délai de départ volontaire ou peuvent accorder un délai inférieur à sept jours », « qu'un État membre est tenu d'apprécier la notion de « danger pour l'ordre public », au sens de [cette disposition], au cas par cas, afin de vérifier si le comportement personnel du ressortissant d'un pays tiers concerné constitue un danger réel et actuel pour l'ordre public. Lorsqu'il s'appuie sur une pratique générale ou une quelconque présomption afin de constater un tel danger, sans qu'il soit dûment tenu compte du comportement personnel du ressortissant et du danger que ce comportement représente pour l'ordre public, un État membre méconnaît les exigences découlant d'un examen individuel du cas en cause et du principe de proportionnalité. Il en résulte que le fait qu'un ressortissant d'un pays tiers est soupçonné d'avoir commis un acte punissable qualifié de délit ou de crime en droit national ou a fait l'objet d'une condamnation pénale pour un tel acte ne saurait, à lui seul, justifier que ce ressortissant soit considéré comme constituant un danger pour l'ordre public au sens de l'article 7, paragraphe 4, de la directive 2008/115. Il convient toutefois de préciser qu'un État membre peut constater l'existence d'un danger pour l'ordre public en présence d'une condamnation pénale, même si celle-ci n'est pas devenue définitive, lorsque cette condamnation, prise ensemble avec d'autres circonstances relatives à la situation de la personne concernée, justifie un tel constat. [...] En outre, la simple suspicion qu'un ressortissant d'un pays tiers a commis un acte punissable qualifié de délit ou de crime en droit national peut, ensemble avec d'autres éléments relatifs au cas particulier, fonder un constat de danger pour l'ordre public au sens de l'article 7, paragraphe 4, de la directive 2008/115, dès

lors que, ainsi qu'il découle du point 48 du présent arrêt, les États membres restent pour l'essentiel libres de déterminer les exigences de la notion d'ordre public, conformément à leurs besoins nationaux, et que ni l'article 7 de cette directive ni aucune autre disposition de celle-ci ne permettent de considérer qu'une condamnation pénale soit nécessaire à cet égard » (points 50 à 52), et a conclu qu'« il convient de répondre à la première question que l'article 7, paragraphe 4, de la directive 2008/115 doit être interprété en ce sens qu'il s'oppose à une pratique nationale selon laquelle un ressortissant d'un pays tiers, qui séjourne irrégulièrement sur le territoire d'un État membre, est réputé constituer un danger pour l'ordre public au sens de cette disposition, au seul motif que ce ressortissant est soupçonné d'avoir commis un acte punissable qualifié de délit ou de crime en droit national ou a fait l'objet d'une condamnation pénale pour un tel acte » (point 54).

Cet arrêt mentionne également qu'« il convient de considérer que la notion de « danger pour l'ordre public », telle que prévue à l'article 7, paragraphe 4, de ladite directive, suppose, en tout état de cause, en dehors du trouble pour l'ordre social que constitue toute infraction à la loi, l'existence d'une menace réelle, actuelle et suffisamment grave, affectant un intérêt fondamental de la société (voir, par analogie, arrêt Gaydarov, C-430/10, EU:C:2011:749, point 33 et jurisprudence citée). Il s'ensuit qu'est pertinent, dans le cadre d'une appréciation de cette notion, tout élément de fait ou de droit relatif à la situation du ressortissant concerné d'un pays tiers qui est susceptible d'éclairer la question de savoir si le comportement personnel de celui-ci est constitutif d'une telle menace. Par conséquent, dans le cas d'un ressortissant qui est soupçonné d'avoir commis un acte punissable qualifié de délit ou de crime en droit national ou a fait l'objet d'une condamnation pénale pour un tel acte, figurent au nombre des éléments pertinents à cet égard la nature et la gravité de cet acte ainsi que le temps écoulé depuis sa commission » (points 60 à 62), et que « l'article 7, paragraphe 4, de la directive 2008/115 doit être interprété en ce sens que, dans le cas d'un ressortissant d'un pays tiers en séjour irrégulier sur le territoire d'un État membre qui est soupçonné d'avoir commis un acte punissable qualifié de délit ou de crime en droit national ou a fait l'objet d'une condamnation pénale pour un tel acte, d'autres éléments, tels que la nature et la gravité de cet acte, le temps écoulé depuis sa commission, ainsi que la circonstance que ce ressortissant était en train de quitter le territoire de cet État membre quand il a été interpellé par les autorités nationales, peuvent être pertinents dans le cadre de l'appréciation de la question de savoir si ledit ressortissant constitue un danger pour l'ordre public au sens de cette disposition. Dans le cadre de cette appréciation, est également pertinent, le cas échéant, tout élément qui a trait à la fiabilité du soupçon du délit ou crime reproché au ressortissant concerné d'un pays tiers » (point 65) ».

In haar twee beslissingen zegt de verwerende partij niet hoe verzoeker een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Uit de bestreden handelingen blijkt niet dat de Belgische autoriteiten hebben besloten verzoeker wegens de feiten te vervolgen. Een inreisverbod van drie jaar is dus disproportioneel.

Bijgevolg vormen de bestreden beslissingen een manifeste appreciatiefout. De bestreden beslissingen zijn onvoldoende gemotiveerd; in dit opzicht zijn de bestreden beslissingen in strijd met artikelen 7, 62, 74/11 en 74/14 van de Vreemdelingenwet genomen.

Derde grief: schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM en van het belang van het kind

Volgens het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet: « Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Volgens de terugkeerrichtlijn: « De lidstaten dienen ervoor te zorgen dat het beëindigen van illegaal verblijf van onderdanen van derde landen volgens een billijke en transparante procedure geschiedt. Overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de EU moeten beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten, die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf. De lidstaten dienen bij het gebruik van standaardformulieren voor besluiten in het kader van terugkeer, te weten terugkeerbesluiten, en, in voorkomend geval, besluiten met betrekking tot een inreisverbod of verwijdering, dat beginsel te eerbiedigen en alle toepasselijke bepalingen van deze richtlijn na te leven » (Overweging nr. 6).

Volgens artikel 22 van de Grondwet heeft ieder recht op eerbiediging van zijn privéleven en zijn gezinsleven. Artikel 8 EVRM garandeert het ook. Artikel 8 EVRM omschrijft het begrip 'gezinsleven' of het begrip 'privéleven' niet. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht moeten worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, moet allereerst worden nagegaan of er sprake is van een gezin. Ten tweede moet het feitelijk lijken dat de persoonlijke band tussen de leden van dat gezin voldoende nauw is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T. / Finland, § 150). Vervolgens moet de Raad overwegen of er inmenging in het gezins- en / of privéleven is. In dit verband moet worden gecontroleerd of de vreemdeling voor het eerst om toelating heeft verzocht of dat het een beslissing die een verkregen verblijf beëindigt. Als dit een initiële toelating is, zoals in het onderhavig geval, is het EHRM van mening dat moet worden nagegaan of de staat een

positieve verplichting heeft om de privé- en / of familieleden te helpen onderhouden en ontwikkelen. Dit gebeurt door het balanceren van de betrokken belangen. Als uit deze afweging van belangen blijkt dat de staat gebonden is door een positieve verplichting, is er sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees / UK, §37). De vereisten van artikel 8 van het EVRM, zoals die van de andere bepalingen van het verdrag, zijn van de aard van de garantie en niet van de louter wel willendheid of praktische regeling (EHRM van 5 februari 2002, Conka / België, § 83), terwijl dit artikel de bepalingen van de wet van 15 december 1980 overweegt (EG 22 december 2010, nr. 210.029). Het bestaan van een gezinsleven of een privéleven, of beide, wordt in feite nagegaan.

Zoals blijkt uit de voorbereidende werken van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, met betrekking tot artikel 7 van de laatstgenoemde wet, is de verplichting om een terugkeerbesluit te nemen tegen elke onderdaan van een derde land dat illegaal op het grondgebied verblijft uiteraard niet van toepassing als de daadwerkelijke terugkeer van een vreemdeling een schending inhoudt van de artikelen 3 en 8 van het EVRM (Parl. St., 53, 1825/001, p. 17). Uit het voorgaande volgt dat als de tegenpartij, in sommige gevallen bepaald in artikel 7 van de wet, een bevel moet geven om het grondgebied te verlaten aan een onderdaan van een derde land die op Belgisch grondgebied verblijft en die illegaal verblijft deze verplichting moet niet worden opgevat als zich er automatisch en onder alle omstandigheden aan op te leggen. Het onregelmatige karakter van het verblijf kan dus op zichzelf niet volstaan om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen zonder andere factoren, voornamelijk in verband met de schending van de grondrechten die worden gewaarborgd door de artikelen 3 en 8 van het EVRM, ook in aanmerking te nemen, op een zodanige manier dat de wederpartij niet een bepaalde beoordelingsvrijheid wordt ontzegd en niet kan vertrouwen op een volledig verbonden bevoegdheid bij het uitvoeren van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van artikel 7 van de wet (RvV, arresten nr. 116.003 van 19 december 2013, nr. 132 278 van 28 oktober 2014, nr. 130 604 du 30 september 2014, nr. 129 985 du 23 september 2014, nr. 126 851 van 9 juli 2014...).

Volgens de Raad van State (arrest nr. 234.164 van 17 maart 2016): « 11.... la compétence du requérant pour l'adoption d'un ordre de quitter le territoire n'est pas une compétence entièrement liée, y compris dans les cas où l'article 7, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 précitée prévoit qu'il « doit » adopter un tel acte. Même dans ces hypothèses, le requérant n'est en effet pas tenu d'édicter un ordre de quitter le territoire s'il méconnaît les droits fondamentaux de l'étranger puisqu'aux termes de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 précitée, qui transpose à cet égard l'article 5 de la directive, c'est « lors de la prise d'une décision d'éloignement » et non pas de « l'éloignement » lui-même – par hypothèse forcée –, que le ministre ou son délégué doit, le cas échéant, tenir « compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné ». Cette thèse semble confortée par le considérant 6 de l'exposé des motifs de la directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 précitée qui indique notamment que « conformément aux principes généraux du droit de l'Union européenne, les décisions prises en vertu de la présente directive devraient l'être au cas par cas et tenir compte de critères objectifs, ce qui implique que l'on prenne en considération d'autres facteurs que le simple fait du séjour irrégulier ».

Artikel 62, lid 1, van de Vreemdelingenwet garandeert het recht om te worden gehoord. Volgens het Hof van Justitie van de Europese Unie maakt het recht om te worden gehoord, voordat een beslissing dat zijn belangen kan schaden wordt genomen, wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van het Unierecht is: « Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie met name arresten M., C-277/11, EU:C:2012:744, punt 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak, en Mukarubega, EU:C:2014:2336, punt 46). Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen » (HvJ, C-249/13, 11 december 2014, Khaled Boudjlida, §§ 34-37). De rechten van de verdediging zijn reeks regels die bedoeld zijn om een eerlijk en contradictoir debat te waarborgen, zodat elke partij de grieven en argumenten van haar tegenstander kan kennen en deze kan bestrijden. Het principe van de tegenstrijdigheid heeft tot doel om, in het kader van debatten, de rechten van de verdediging te waarborgen. De niet-naleving ervan door de overheid vormt een belangrijke onregelmatigheid. Zoals het Hof van Justitie van de Europese Unie opmerkt: « Volgens vaste rechtspraak maken de rechten van de verdediging, die het recht om te worden gehoord en het recht op toegang tot het dossier omvatten, deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en verankerd zijn in het Handvest » (HvJ, M.G. v. Holland, C-383/13, 10 september 2013, par.32). In casu werd dit recht niet gegarandeerd door de verwerende partij.

In het arrest nr. 166.987 van 29 april 2016 heeft Uw Raad beoordeeld dat: « [...] les pouvoirs de police conférés par l'article 7 de la loi précitée du 15 décembre 1980, ne peuvent avoir pour effet de dispenser l'autorité administrative du respect d'obligations internationales auxquelles l'Etat belge a souscrit. Au titre de tels engagements figurent notamment les droits garantis par les articles 3 et 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, lesquels sont d'effet direct et ont par conséquent aptitude à conférer par eux-mêmes des droits aux particuliers dont ces derniers peuvent se prévaloir devant les autorités administratives ou juridictionnelles sans qu'aucune mesure interne complémentaire ne soit nécessaire à cette fin. Les autorités précitées sont dès lors tenues d'écarter la disposition légale ou réglementaire qui y contreviendrait (en ce sens, voir notamment: C.E., arrêt n° 168.712 du 9 mars 2007) ».

Quod non in casu. Verzoeker is op 25 februari 1995 in Goiania (Brazilië) geboren en kwam voor het eerst naar België in 2007, toen hij pas 12 jaar oud was. Op 1st september 2013 werd hij gerepatriëerd naar Sao Paulo. Anderhalf jaar later keerde verzoeker naar België terug en heeft hij het Belgische grondgebied nooit meer verlaten. Daarnaast heeft verzoeker een zoon die de Belgische nationaliteit bezit (stukken 4-6). Zijn hele leven is in België.

De bestreden beslissingen bevatten, geen belangenafweging, terwijl er in de onderhavige zaak bijzondere omstandigheden zijn waarmee de tegenpartij rekening had moeten houden. De bestreden beslissingen vormen een daadwerkelijke inbreuk op het privé- en gezinsleven van verzoeker.

De verwerende partij heeft haar zorgvuldigheidsplicht geschonden. Ze heeft geen evenredig rekening gehouden met de inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker in België.

Aangezien de situatie van Meneer S. (...) binnen het toepassingsgebied van het recht van de Unie valt, moet bij de beoordeling van deze situatie rekening worden gehouden met het recht op eerbiediging van het privé-leven en het familie- en gezinsleven, zoals vastgesteld in artikel 7 van het Handvest gelezen in samenhang met artikel 24 §2 van het Handvest (HvJ, 13 september 2016, Rendon, C-165/14). De Belgische Staat beweert dat hij Meneer S. (...) gedurende drie jaar buiten het grondgebied van de Unie wil houden. Een dergelijke beoordeling is in strijd met het proportionaliteitsbeginsel dat in bovengenoemde bepalingen is vervat en vormt een manifeste appreciatiefout. Eenvoudige telefoon- of internetcontacten zijn niet voldoende om 3 jaar lang een effectief privé- en gezinsleven te hebben.

Bijgevolg in strijd met artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en artikel 11.2 van de richtlijn, worden in de bestreden beslissingen geen rekening gehouden met alle omstandigheden van het geval. Door geen rekening te houden met het gezinsleven van Meneer S. (...) in België, heeft de verwerende partij ook artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geschonden.

Ten slotte volgens artikel 24.2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie: « Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging. 3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist ».

In dezelfde zin volgens artikel 5 van het Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven: "Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met: a) het belang van het kind; b) het familie- en gezinsleven; c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement".

In casu heeft Meneer S. (...) een zoon vijf in België, die de Belgische nationaliteit bezit. Door Meneer S. (...) dwingen België te verlaten, zou de belangen van zijn kind ernstig schaden."

4.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat de verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op een schending van artikel 62, §1 van de Vreemdelingenwet en het hoorrecht vervat in deze bepaling.

Voormelde bepaling luidt als volgt :

“§ 1.

Wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken wordt de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden.

Vanaf de ontvangst van het in het eerste lid bedoelde geschrift beschikt de betrokkene over een termijn van vijftien dagen om de relevante elementen schriftelijk over te zenden. Rekening houdend met de omstandigheden eigen aan het geval kan deze termijn worden ingekort of verlengd, indien dat nuttig of noodzakelijk blijkt te zijn voor het nemen van een beslissing.

De in het eerste lid bedoelde verplichting is niet van toepassing in de volgende gevallen :

1° indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten;

2° indien de bijzondere omstandigheden, eigen aan dit geval, dit in de weg staan of dit verhinderen, omwille van hun aard of ernst;

3° de betrokkene is onbereikbaar.”

De geboden mogelijkheid om relevante elementen aan te voeren is in voormelde bepaling dus enkel voorzien in geval van beslissingen tot intrekking of beëindiging van een verblijfsmachtiging of verblijfsrecht van meer dan drie maanden op het grondgebied. *In casu* blijkt geenszins dat de bestreden beslissingen een dergelijke beslissing betreffen.

4.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Dit houdt in dat de overheid ertoe verplicht is in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze, wat impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze beslissingen genomen zijn.

In het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wordt duidelijk verwezen naar artikel 7, eerste lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet als wettelijke basis voor het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verder wordt in het bestreden bevel respectievelijk gesteld dat *“de vreemdeling die langer in het Rijk verblijft dan de duur van het kort verblijf gemachtigd in toepassing van het internationaal akkoord 08/11/2010 - Agreement between the European Union and the Federative Republic of Brazil on short-stay visa waiver for holders of diplomatic, service or official passports of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.”* en *“Betrokkene verklaart reeds 14 jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 04.06.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg en op 01.09.2013 werd betrokkene gerepatrieerd naar Sao Paulo. Op 14.08.2020 werd betrokkene opnieuw geïntercepteerd daar de politie van Kastze, uit het administratief dossier blijkt echter niet dat betrokkene sindsdien de nodige stappen heeft ondernomen om zijn verblijf te regulariseren.”* en dat zij door haar gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden, waarbij de verwerende partij preciseert: *“Betrokkene is op heterdaad betrapt voor toedienen van slagen en verwondingen. (PV nummer BR.43.L3.(...)/2021 d.d 08.06.2021 van de politiezone van PZ Midi.) Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”*

Vervolgens geeft de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing weerslag van haar onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, stellende dat:

“Betrokkene verklaart hier een ex-vriendin te hebben en kinderen. Uit het administratief dossier blijken hier geen gegevens over terug te vinden.

Betrokkene verklaart dat zijn moeder in België is overleden. Verder verklaart hij geen familie meer in België te hebben terwijl hij eerder verklaarde hier minderjarige kinderen te hebben.

Bovendien het feit dat de minderjarige kinderen waarvan betrokkene beweert dat ze in België verblijven maar waarvan betrokkene dit niet kan aantonen, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Betrokkene verklaart op 18.06.2021 geen medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

Tenslotte motiveert de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing met verwijzing naar artikel 74/14, §3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet waarom aan de verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, namelijk:

“Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verklaart reeds 14 jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 04.06.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg en op 01.09.2013 werd betrokkene gerepatrieerd naar Sao Paulo. Op 14.08.2020 werd betrokkene opnieuw geïntercepteerd daar de politie van Kastze, uit het administratief dossier blijkt echter niet dat betrokkene sindsdien de nodige stappen heeft ondernomen om zijn verblijf te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor toedienen van slagen en verwondingen. (PV nummer BR.43.L3.(...)/2021 d.d 08.06.2021 van de politiezone van PZ Midi.)

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

Voorts dient ook te worden vastgesteld dat het bestreden inreisverbod duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan dit inreisverbod is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite met betrekking tot de reden waarom een inreisverbod wordt opgelegd, met name dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Vervolgens motiveert de verwerende partij omtrent de duur van het inreisverbod en dit als volgt:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene verklaart hier een ex-vriendin te hebben en kinderen. Uit het administratief dossier blijken hier geen gegevens over terug te vinden.

Betrokkene verklaart dat zijn moeder in België is overleden. Verder verklaart hij geen familie meer in België te hebben terwijl hij eerder verklaarde hier minderjarige kinderen te hebben.

Bovendien het feit dat de minderjarige kinderen waarvan betrokkene beweert dat ze in België verblijven maar waarvan betrokkene dit niet kan aantonen, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Betrokkene verklaart op 18.06.2021 geen medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor toedienen van slagen en verwondingen. (PV nummer BR.43.L3.(...)/2021 d.d 08.06.2021 van de politiezone van PZ Midi.)

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

Er wordt geconcludeerd dat de verzoekende partij niet heeft getwijfeld om de openbare orde te schaden en dat, gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde een inreisverbod van drie jaar proportioneel is.

Gelet op voorgaande kan aldus vastgesteld worden dat in het bestreden inreisverbod zowel wordt gemotiveerd aangaande de reden waarom het inreisverbod wordt opgelegd als omtrent de duur van het inreisverbod.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissingen haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en het bestreden inreisverbod zijn gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

4.4. In de mate dat de verzoekende partij stelt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

4.5. De schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de door de verzoekende partij geschonden geachte bepalingen en de door haar aangevoerde grieven.

4.6. In een eerste grief betoogt de verzoekende partij dat er sprake is van de afwezigheid van een risico op onderduiken. De verzoekende partij geeft een theoretische uiteenzetting omtrent artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn en artikel 110*quaterdecies* van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit). Zij stelt dat het inreisverbod gebaseerd is op het feit dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan en dat het ontbreken van een termijn voor vrijwillig vertrek wordt gemotiveerd door het risico op onderduiken, alsook door het feit dat zij een gevaar voor de openbare orde zou zijn. Zij wijst erop dat er volgens de verwerende partij een risico op onderduiken is omdat zij duidelijk zou hebben gemaakt dat zij niet meewerkt of heeft meegewerkt met de overheden. De verzoekende partij citeert artikel 1, §1, 11° en §2 van de Vreemdelingenwet en stelt dat *in casu* de motivering van de bestreden beslissing stereotiep is en niet wijst op een actueel en reëel risico op onderduiken, noch op een individueel onderzoek, noch op het in aanmerking nemen van alle omstandigheden van het geval, dat zij niet van plan is om onder te duiken, dat zij met haar zoon in het huis van haar ex-vriendin woonde en in hun huis door de politie werd onderschept. Tot slot wijst de verzoekende partij er nog op dat geen van de in artikel 110*quaterdecies* van het Vreemdelingenbesluit voorziene preventieve maatregelen eerder werden toegepast. Zij meent dan ook dat de bestreden beslissingen een manifeste appreciatiefout vertonen, onvoldoende gemotiveerd zijn betreffende de concrete elementen waarvan het risico op onderduiken zou kunnen worden vastgesteld en dus in strijd met de artikelen 7, 62, 74/11 en 74/14 van de Vreemdelingenwet.

In een tweede grief wijst de verzoekende partij op rechtspraak van de Raad van State waaruit blijkt dat de bevoegdheid om een bevel af te leveren niet volledig gebonden is, waarna zij een theoretische uiteenzetting geeft omtrent artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel en stelt dat dit hoofdbeginsel en *supranationale* bepalingen aan de verwerende partij voorschrijven dat zij een toekomstig globaal onderzoek van het dossier moet doen voor een beslissing te nemen, dat zij niet alleen de onregelmatigheid van het verblijf kan vaststellen om de terugkeer te verplichten en de ingang te verbieden. Daarna voert zij opnieuw een theoretisch betoog omtrent artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet en artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn. Zij herhaalt dat het inreisverbod gebaseerd is op het feit dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend en dat het ontbreken van een termijn voor vrijwillig vertrek wordt gemotiveerd door het risico op onderduiken alsook door het feit dat zij een gevaar voor de openbare orde zou zijn. De verzoekende partij wijst op de motieven voor het vaststellen van een gevaar voor de openbare orde, wijst op rechtspraak van de Raad van State en stelt dat de uitdrukking “openbare orde” over het algemeen wordt geïnterpreteerd als het voorkomen van sociale wanorde, dat een bedreiging die alleen maar wordt verondersteld niet reëel is, dat er een actuele dreiging moet zijn, waarna zij verwijst naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 16 januari 2018 in de zaak C-240/17 en naar het arrest nr. 227 916 van 24 oktober 2019 van de Raad. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij niet uiteenzet hoe zij een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving en dat uit de bestreden beslissingen niet blijkt dat de Belgische autoriteiten hebben besloten haar wegens de feiten te vervolgen, dat een inreisverbod van drie jaar dus disproportioneel is. Zij meent dat er bijgevolg sprake is van een manifeste beoordelingsfout en dat de bestreden beslissingen onvoldoende gemotiveerd zijn en in dit opzicht in strijd zijn met de artikelen 7, 62, 74/11 en 74/14 van de Vreemdelingenwet.

4.7. Nog daargelaten de vraag of de verwerende partij *in casu* in alle redelijkheid kon stellen dat de verzoekende partij geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden, stelt de Raad vast dat de eerste bestreden beslissing ook verwijst naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, het langer in het Rijk verblijven dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slagen het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Voormeld motief volstaat op zich reeds om de eerste bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te schragen, zodat, wat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten betreft, de kritiek van verzoekende partij betreffende het gevaar voor de openbare orde slechts een kritiek op een overtollig motief uitmaakt en op zich geen afbreuk kan doen aan de wettigheid van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Wat betreft de reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, wordt evenmin enkel verwezen naar artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet, doch ook naar artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet: het bestaan van een risico op onderduiken. De verzoekende partij toont geenszins aan, zoals zal blijken uit wat volgt, dat deze motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn. Deze motieven betreffende het risico op onderduiken volstaan op zich reeds om de beslissing tot het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek te staven, zodat ook hier dient vastgesteld te worden dat, wat betreft de bestreden beslissing tot het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, de kritiek van de verzoekende partij betreffende het gevaar voor de openbare orde slechts een kritiek op een overtollig motief uitmaakt en op zich geen afbreuk kan doen aan de wettigheid van de beslissing tot het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek vervat in de eerste bestreden beslissing.

4.8. De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing inderdaad, voor de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek, onder meer gebaseerd is op een risico op onderduiken.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet betwist dat indien een risico op onderduiken kan worden vastgesteld, in toepassing van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet, de verwerende partij bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten kan opteren voor de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek. Zij meent echter dat uit de motieven geen actueel en reëel risico op onderduiken blijkt.

Uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt dat het risico op onderduiken afgeleid wordt (i) uit het feit dat de verzoekende partij na haar illegale binnenkomst of tijdens haar illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend binnen de door de wet voorziene termijn, daar zij verklaart reeds 14 jaar in België te verblijven, dat uit het administratief dossier blijkt dat zij op 4 juni 2013 een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg en op 1 september 2013 gerepatrieerd werd naar Sao Paulo, dat zij op 14 augustus 2020 opnieuw werd geïntercepteerd door de politie en dat uit het administratief dossier niet blijkt dat zij sindsdien de nodige stappen heeft ondernomen om haar verblijf te regulariseren, alsook (ii) uit het feit dat zij niet meewerkt of heeft meegewerkt met de overheden, daar zij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en geen bewijs levert dat zij op hotel logeert.

Gelet op voormelde motieven die duidelijk betrekking hebben op de persoonlijke situatie van de verzoekende partij daar gewezen wordt op het feit dat de verzoekende partij verklaart reeds 14 jaar in België te verblijven, dat uit het administratief dossier blijkt dat zij op 4 juni 2013 een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg en op 1 september 2013 gerepatrieerd werd naar Sao Paulo, dat zij op 14 augustus 2020 opnieuw werd geïntercepteerd door de politie en dat uit het administratief dossier niet blijkt dat zij sindsdien de nodige stappen heeft ondernomen om haar verblijf te regulariseren, kan de verzoekende partij bezwaarlijk voorhouden dat de eerste bestreden beslissing op dit vlak stereotiep is of dat uit de motieven geen individueel onderzoek blijkt.

De Raad wijst erop dat artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet een lijst van objectieve criteria bevat voor het vaststellen van een risico op onderduiken. In de voorbereidende werken kan worden gelezen dat deze objectieve criteria het mogelijk maken om het risico op onderduiken te beoordelen en vast te stellen. Meer bepaald gaat het om feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, teruggedrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem wordt genomen of voorzien (*Parl.St. Kamer 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, p. 18*).

In casu blijkt uit een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing dat de verwerende partij een risico op onderduiken heeft vastgesteld aan de hand van twee objectieve criteria zoals die zijn voorzien in artikel 1, §2, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet. Enerzijds wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij na haar illegale binnenkomst of tijdens haar illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming heeft ingediend binnen de door de wet voorziene termijn waarbij de verwerende partij toelicht dat de verzoekende partij verklaart reeds 14 jaar in België te verblijven, dat uit het administratief dossier blijkt dat zij op 4 juni 2013 een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg en op 1 september 2013 gerepatrieerd werd naar Sao Paulo, dat zij op 14 augustus 2020 opnieuw werd geïntercepteerd door de politie en dat uit het administratief dossier niet blijkt dat zij sindsdien de nodige stappen heeft ondernomen om haar verblijf te regulariseren. Anderzijds stelt de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing dat de verzoekende partij niet meewerkt of niet heeft meegewerkt met de overheden, dat zij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en geen bewijs levert dat zij op hotel logeert.

De verzoekende partij betwist niet dat er conform artikel 1, §2, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet een risico op onderduiken bestaat wanneer de vreemdeling *“na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag [heeft] ingediend, of (...) zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn [heeft] gedaan;”* of wanneer de vreemdeling *“niet mee[werkt] of (...) niet [heeft] meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;”*, noch dat zij verklaarde reeds 14 jaar in België te verblijven, dat uit het administratief dossier blijkt dat zij op 4 juni 2013 een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg en op 1 september 2013 gerepatrieerd werd naar Sao Paulo, dat zij op 14 augustus 2020 opnieuw werd geïntercepteerd door de politie, dat uit het administratief dossier niet blijkt dat zij sindsdien de nodige stappen heeft ondernomen om haar verblijf te regulariseren en dat zij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en geen bewijs levert dat zij op hotel logeert.

Met haar loutere bewering dat zij niet van plan is om onder te duiken, dat zij met haar zoon in het huis van haar ex-vriendin woonde en dat zij in hun huis door de politie werd onderschept, weerlegt noch ontkracht zij de vaststellingen in de eerste bestreden beslissing dat uit het administratief dossier blijkt dat zij op 4 juni 2013 een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg en op 1 september 2013 gerepatrieerd werd naar Sao Paulo, dat zij op 14 augustus 2020 opnieuw werd geïntercepteerd door de politie, dat uit het administratief dossier niet blijkt dat zij sindsdien de nodige stappen heeft ondernomen om haar verblijf te regulariseren en dat zij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en geen bewijs levert dat zij op hotel logeert, noch toont zij hiermee aan dat op grond van deze vaststellingen niet kon vastgesteld worden dat er een risico op onderduiken bestaat. In het licht van de duidelijke bewoordingen van de wetgever in artikel 1, §2, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet waaruit volgt dat de omstandigheid dat de betrokkene na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag heeft ingediend, of zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn heeft gedaan of wanneer betrokkene niet meewerkt of niet heeft meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen kan worden gehanteerd om een risico op onderduiken vast te stellen, blijkt verder niet dat het enkele gegeven dat *in casu* wordt vastgesteld dat hiervan sprake is, maakt dat er sprake is van een kennelijk onredelijk beslissing. Het betoog dat de verzoekende partij in België een vast of gekend verblijfsadres heeft, eventueel bij familieleden en dat zij niet van plan is onder te duiken, doet hier *in casu* ook niet anders over oordelen. De verzoekende partij toont dan ook geenszins aan dat de verwerende partij met enige relevante omstandigheid eigen aan het geval ten onrechte geen rekening heeft gehouden. Zij toont niet aan dat het feit dat zij een vast of gekend verblijfsadres heeft, eventueel bij familieleden en de verklaring dat zij niet van plan is onder te duiken anders doet oordelen over het risico op onderduiken vastgesteld op grond van objectieve criteria. De Raad benadrukt hierbij nog dat de verwerende partij niet moet aantonen dat de verzoekende partij daadwerkelijk zal onderduiken, maar enkel het onderduikrisico moet inschatten. Enige kennelijke onredelijkheid in de beoordeling wordt niet aangetoond.

De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat het foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om te stellen dat er *in casu* een risico op onderduiken bestaat, daar de verzoekende partij na haar illegale binnenkomst of tijdens haar illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag heeft ingediend, of haar verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene

termijn heeft gedaan en daar zij niet meewerkt of niet heeft meegewerkt met de overheden, en aldus geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan.

De verzoekende partij stelt nog dat geen van de in artikel 110^{quaterdecies} van het Vreemdelingenbesluit voorziene preventieve maatregelen werden toegepast.

Artikel 74/14, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt inderdaad dat, om het risico op onderduiken tijdens de termijn voor vrijwillig vertrek te vermijden, de betrokkene kan worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen, die in het Vreemdelingenbesluit worden bepaald. Echter, het behoort tot de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij om te beoordelen of zij gebruik maakt van de in artikel 110^{quaterdecies} van het Vreemdelingenbesluit opgenomen preventieve maatregelen om het risico op onderduiken tijdens de termijn die voor het vrijwillig vertrek is toegekend, te vermijden, dan wel afwijkt van de standaard termijn voor vrijwillig vertrek van dertig dagen door, zoals *in casu*, geen enkele termijn te verlenen op grond van het risico op onderduiken. Ook op dit vlak toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij haar discretionaire bevoegdheid op kennelijk onredelijke wijze heeft aangewend.

Gelet op hetgeen voorafgaat, moet worden vastgesteld dat niet is aangetoond dat de verwerende partij niet op deugdelijke wijze heeft beslist dat aan de verzoekende partij geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan.

De Raad wijst er nog op dat de verzoekende partij geenszins betwist dat haar op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet een inreisverbod kon worden opgelegd indien haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven, waarbij haar geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan.

De verzoekende partij toont met haar betoog in haar eerste grief de schending van de door haar geschonden geachte bepalingen en beginselen niet aan. Evenmin maakt zij aannemelijk dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

4.9. De kritiek van de verzoekende partij die betrekking heeft op de motieven betreffende de openbare orde, betreft slechts een kritiek op overtollige motieven van de eerste bestreden beslissing en kan op zich geen afbreuk doen aan de wettigheid van de eerste bestreden beslissing, zoals blijkt uit punt 4.7.

De tweede grief van de verzoekende partij wordt dan ook enkel onderzocht in zoverre deze kritiek gericht is tegen het bestreden inreisverbod.

Overeenkomstig het eerste lid van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl. St. Kamer 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23). Het bestuur heeft aldus, gelet op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en een specifieke motivering hieromtrent dringt zich op (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Derhalve is een specifieke motivering vereist om de maximumtermijn op te leggen (RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900).

Uit de tweede bestreden beslissing blijkt dat het inreisverbod geldt voor de duur van drie jaar. De redenen voor voormelde duur van het inreisverbod worden uiteengezet als volgt:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene verklaart hier een ex-vriendin te hebben en kinderen. Uit het administratief dossier blijken hier geen gegevens over terug te vinden.

Betrokkene verklaart dat zijn moeder in België is overleden. Verder verklaart hij geen familie meer in België te hebben terwijl hij eerder verklaarde hier minderjarige kinderen te hebben.

Bovendien het feit dat de minderjarige kinderen waarvan betrokkene beweert dat ze in België verblijven maar waarvan betrokkene dit niet kan aantonen, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Betrokkene verklaart op 18.06.2021 geen medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor toedienen van slagen en verwondingen. (PV nummer BR.43.L3.(...)/2021 d.d 08.06.2021 van de politiezone van PZ Midi.)

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

Nopens het opleggen van een termijn van drie jaar heeft de verwerende partij duidelijk aangegeven waarom een termijn van drie jaar wordt opgelegd. Nu de verzoekende partij niet getwijfeld heeft de openbare orde te schaden, is volgens de verwerende partij, mede gelet op het feit dat een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt, een inreisverbod van drie jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole en van het handhaven van de openbare orde.

Waar de verzoekende partij er, onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad, de Raad van State en het Hof van Justitie, op wijst dat het moet gaan om het voorkomen van sociale wanorde, dat er een reële en actuele dreiging moet zijn, dat door de verwerende partij niet wordt uiteengezet hoe zij een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, wijst de Raad er vooreerst op dat de openbare orde-overwegingen niet hebben geleid tot een toepassing van artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat een inreisverbod van meer dan vijf jaar mogelijk maakt omwille van “*een ernstige bedreiging (...) voor de openbare orde of de nationale veiligheid*”. De Raad wijst erop dat de tweede estreden beslissing werd genomen op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, daar de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven waarbij haar geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. De openbare orde-overwegingen vormen een verantwoording voor het feit dat werd gekozen voor de maximumtermijn van drie jaar, zoals bedoeld in artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zodat het betoog van de verzoekende partij, zoals uiteengezet in punt 4.6., uitsluitend in het licht van de motieven over de bepaling van de duurtijd van het inreisverbod dient te worden bekeken.

Uit de tweede bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij het gegeven dat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft om de openbare orde te schaden mee in rekening heeft genomen voor de bepaling van de duur van het inreisverbod. Immers wordt er in de bestreden beslissing gesteld dat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft om de openbare orde te schaden, dat, gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde een inreisverbod van drie jaar proportioneel is. De verwerende partij staft voornoemde vaststelling door *in casu* te motiveren dat de verzoekende partij op heterdaad betrapt is voor het toedienen van slagen en verwondingen onder verwijzing naar een proces-verbaal van 8 juni 2021 van de politiezone PZ Midi. Het loutere feit dat uit het bestreden inreisverbod niet blijkt dat de Belgische autoriteiten hebben besloten de verzoekende partij wegens de feiten te vervolgen, leidt niet tot de vaststelling dat de verwerende partij op foutieve, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat de verzoekende partij niet heeft getwijfeld om de openbare orde te schaden. Immers betwist de verzoekende partij de feiten niet, evenmin als het feit dat zij de openbare orde heeft geschaad. Ook door enkel voor te houden dat de uitdrukking ‘openbare orde’ over het algemeen geïnterpreteerd wordt als het voorkomen van sociale wanorde, toont zij niet aan dat de verwerende partij foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat gelet op het feit dat de verzoekende partij op heterdaad betrapt is voor het toedienen

van slagen en verwondingen de verzoekende partij niet heeft getwijfeld om de openbare orde te schaden.

Het gegeven dat de tweede bestreden beslissing tevens vermeldt dat, gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, doet geen afbreuk aan voorgaande motieven en neemt niet weg dat de verwerende partij bij de bepaling van de duur van het inreisverbod slechts rekening heeft gehouden met het gegeven dat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft om de openbare orde te schaden, een vaststelling die door de verzoekende partij niet wordt betwist. In die zin is de kritiek van de verzoekende partij dat in de bestreden beslissing niet wordt gezegd hoe zij een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, dan ook niet dienstig. Immers blijkt uit de motieven betreffende de duur van het inreisverbod dat de verwerende partij een inreisverbod van drie jaar proportioneel acht in het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde omdat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft om de openbare orde te schaden. De verzoekende partij betwist niet, het weze herhaald, dat zij op heterdaad betrapt is voor het toedienen van slagen en verwondingen en dat zij de openbare orde heeft geschaad.

De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij niet dienstig en correct in het bestreden inreisverbod kon stellen dat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft om de openbare orde te schaden, een vaststelling die door de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift geenszins wordt betwist.

Geheel ten overvloede stelt de Raad dan ook nog vast dat uit de motieven van het bestreden inreisverbod, hoewel uiterst summier, bovendien wel blijkt waarom de verzoekende partij een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Immers wordt er gewezen op de zeer recente datum van het proces-verbaal en wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij geacht wordt door haar gedrag de openbare orde te kunnen schaden, gelet op het gewelddadig karakter van de feiten.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat de motieven van het bestreden inreisverbod foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn. Zij toont met haar betoog overigens niet aan dat de opgelegde duur van het inreisverbod *in casu* disproportioneel of onredelijk zou zijn.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel in het licht van voormelde bepaling blijkt niet.

De verzoekende partij toont met haar betoog in haar tweede grief de schending van de door haar geschonden geachte bepalingen en beginselen niet aan. Evenmin maakt zij aannemelijk dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

4.10. In een derde grief gaat de verzoekende partij in op de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM en van het belang van het kind. De verzoekende partij houdt een theoretisch betoog omtrent artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, overweging nr. 6 van de Terugkeerrichtlijn, artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het EVRM, de voorbereidende werken van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet en rechtspraak van de Raad van State betreffende het feit dat de bevoegdheid van de verwerende partij bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet volledig gebonden is, gelet op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij wijst voorts op artikel 62, lid 1 van de Vreemdelingenwet en op het recht om gehoord te worden als algemeen beginsel van Unierecht en meent dat *in casu* dit recht niet werd gegarandeerd door de verwerende partij. De verzoekende partij wijst nog op arrest nr. 166 987 van 29 april 2016 van de Raad. De verzoekende partij betoogt dat zij in Brazilië geboren is in 1995 en voor het eerst naar België kwam in 2007, toen zij pas twaalf jaar oud was, dat zij op 1 september 2013 werd gerepatrieerd naar Sao Paulo en anderhalf jaar later terugkeerde naar België en België nooit meer heeft verlaten, dat zij een zoon heeft die de Belgische nationaliteit bezit en dat haar hele leven in België is. Zij meent dat de bestreden beslissingen geen belangenafweging bevatten terwijl er bijzondere omstandigheden zijn waarmee de verwerende partij rekening had moeten houden, dat de bestreden beslissingen een daadwerkelijke inbreuk vormen op haar gezins- en privéleven, dat niet op evenredige wijze rekening werd gehouden met de inmenging in haar gezins- en privéleven in België. Zij meent dat gezien haar situatie binnen het

toepassingsgebied van het recht van de Unie valt, de verwerende partij bij de beoordeling van deze situatie rekening moet houden met het recht op eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven, zoals vastgesteld in artikel 7 van het Handvest gelezen in samenhang met artikel 24, §2, van het Handvest. Zij wijst erop dat de verwerende partij haar drie jaar buiten het grondgebied van de Unie wil houden, dat een dergelijke beoordeling in strijd is met het proportionaliteitsbeginsel dat in bovengenoemde bepalingen is vervat en een manifeste appreciatiefout vormt, dat eenvoudige telefoon- of internetcontacten niet voldoende zijn om drie jaar lang een effectief privé- en gezinsleven te hebben, dat bijgevolg in strijd met artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en artikel 11.2 van de Terugkeerrichtlijn, in de bestreden beslissingen geen rekening wordt gehouden met alle omstandigheden van het geval, dat, door geen rekening te houden met haar gezinsleven in België, de verwerende partij ook artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden, waarna zij nog wijst op artikel 24.2 van het Handvest en artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en stelt dat zij een zoon heeft in België die de Belgische nationaliteit bezit, dat door haar te dwingen België te verlaten, de belangen van haar kind ernstig geschaad zullen worden.

4.11. Voor wat betreft de aangevoerde schending van het hoorrecht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, verwijst de Raad naar het gestelde in punt 4.2.

4.12. Betreffende het door de verzoekende partij geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel en het aangevoerde hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht, wijst de Raad op wat volgt.

Dat recht om te worden gehoord maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. De verzoekende partij kan bijgevolg op dienstige wijze de schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht, zoals uitgelegd door het Hof van Justitie, aanvoeren.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 40).

In casu wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven, in toepassing van artikel 7 van Vreemdelingenwet. Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat deze bepaling een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (*Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel, tevens terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Een bevel om het grondgebied te verlaten kan verder worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Aan de verzoekende partij wordt tevens een inreisverbod voor een duur van drie jaar opgelegd, in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn. Een inreisverbod kan verder worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing.

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini e.a.*, C-317/08-C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, *G. en R.*, EU:C:2013:533, § 33, alsmede *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 43).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80).

Om een voormelde onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten had kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

De Raad wijst erop dat uit de bespreking van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM en de artikelen 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet verder zal blijken dat de verzoekende partij met de verwijzing naar de door haar opgesomde elementen geen beschermingswaardig gezins- of privéleven aannemelijk maakt. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissingen dat de verwerende partij wel degelijk de verklaringen van de verzoekende partij over haar gezinsleven in ogenschouw heeft genomen. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat zij enige dienstige informatie of elementen aan de verwerende partij had kunnen verschaffen die haar besluitvorming hadden kunnen beïnvloeden en haar ervan hadden kunnen weerhouden de thans bestreden beslissingen te nemen.

Een mogelijke onregelmatigheid op dit vlak kan *in casu* niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

Een schending van het hoorrecht dat deel uitmaakt van de rechten van verdediging dat een algemeen beginsel van Unierecht is, of als onderdeel van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt evenmin aangetoond.

4.13. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25).

4.14. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150). Verder wijst de Raad erop dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven een feitenkwestie is.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij tevens de schending aanvoert, luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorziet uitdrukkelijk dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn.

Het gegeven dat artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet in beginsel voorziet in een gebonden bevoegdheid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten stelt de verwerende partij niet vrij van deze verplichting, haar opgelegd door de Europese wetgever. Er kan worden aangenomen dat de verplichting opgelegd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ook net tot doel heeft te vermijden dat vreemdelingen worden uitgewezen in strijd met hogere rechtsnormen, situatie waarin de gebonden bevoegdheid niet meer geldt.

Overeenkomstig artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet dient bij het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening te worden gehouden *"met de specifieke omstandigheden van elk geval"*. De Raad herhaalt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de

Terugkeerrichtlijn: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23).

Met de elementen die de verzoekende partij blijkens de motieven van de bestreden beslissingen kenbaar heeft gemaakt met name dat zij minderjarige kinderen in België heeft, heeft de verwerende partij blijkens de motieven van de bestreden beslissingen rekening gehouden, doch geoordeeld dat hierover geen gegevens terug te vinden zijn in het administratief dossier. Met andere woorden heeft de verwerende partij geoordeeld dat er niet is aangetoond dat er sprake is van een gezin en dus niet van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met minderjarige kinderen.

Ter gelegenheid van haar verzoekschrift betoogt de verzoekende partij enkel opnieuw dat zij met haar ex-vriendin een zoon heeft die de Belgische nationaliteit bezit. Zij stelt ook in haar verzoekschrift dat zij bij haar zoon woont. Zij voegt bij haar verzoekschrift foto's toe met een minderjarig jong kind, een identiteitskaart van een kind met de Belgische nationaliteit en een attest van ONE “*Avis de naissance*”, gedateerd op 2 april 2019.

In beginsel ontstaat vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band die gelijkstaat met een gezinsleven. Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of andere samenlevingsvorm is geboren. De band tussen een ouder en een minderjarig kind zal slechts in uitzonderlijke omstandigheden als ‘verbroken’ worden beschouwd (EHRM 19 februari 1996, *Gül/Zwitserland*, § 32; EHRM 21 december 2001, *Sen/Nederland*, § 28). De scheiding of de echtscheiding van de ouders kunnen niet als dergelijke omstandigheden beschouwd worden, noch het feit dat de contacten tussen het kind en zijn ouder die het niet opvangt, slechts af en toe zouden plaatsvinden (EHRM 21 juni 1988, nr. 10730/84, *Berrehab v. Nederland*, § 21; EHRM 11 juli 2000, *Ciliz/Nederland*, § 59).

Om een voldoende graad van ‘gezinsleven’ vast stellen die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk vereist; wel moeten andere factoren worden voorgelegd die aantonen dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind een voldoende standvastigheid vertoont om *de facto* gezinsbanden te creëren (“*Although co-habitation may be a requirement for such a relationship, however, other factors may also serve to demonstrate that a relationship has sufficient constancy to create de facto family ties.*” EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, *Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk*, § 30).

Zulke factoren betreffen de aard en duur van de relatie tussen de ouders, of de vader het kind heeft erkend, de bijdragen tot de zorg en opvoeding van het kind, de kwaliteit en regelmatigheid van het contact tussen ouder en kind, de interesse en het engagement van de ouders ten aanzien van het kind voor en na de geboorte ervan.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij aangeeft dat zij samen met haar ex-vriendin een zoon heeft, doch geenszins de relatie met haar ex-vriendin, laat staan de duur ervan, toelicht. Zij beperkt zich voorts tot de loutere bewering dat zij samenwoont met haar zoon. Uit niets blijkt dat de verzoekende partij het kind heeft erkend of dat werd vastgesteld dat zij de vader van het kind, waarvan de identiteitskaart aan het verzoekschrift werd gevoegd, is. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat zij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen bijdroeg in de zorgen en de opvoeding van het kind of dat er sprake was van een regelmatig contact met of van interesse en engagement ten aanzien van het minderjarig kind. Zij beperkt zich op dit vlak tot de loutere bewering dat zij thans samenwoont met haar kind. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat er sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven met het minderjarig kind. Ook uit de stukken van het administratief dossier blijkt geenszins dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen sprake was van een beschermingswaardig gezinsleven met het minderjarig kind.

Uit de bij het verzoekschrift gevoegde kopie van de identiteitskaart van het minderjarig kind blijkt niet dat de verzoekende partij op dit document vermeld staat als ouder van het kind. De bij het verzoekschrift gevoegde foto's tonen voorts op onvoldoende concrete wijze aan dat er sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven tussen de verzoekende partij en het minderjarig kind in de zin van artikel 8 van het EVRM. Er liggen geen objectieve stukken voor ter staving van een gezinsleven dat beschermingswaardig is in de zin van artikel 8 van het EVRM, noch in het administratief dossier, noch gevoegd bij het verzoekschrift. Betreffende de voorgelegde kopie van het “*avis de naissance*” van ONE gedateerd op 2 april 2019, stelt de Raad vast dat de naam van de verzoekende partij op het document

wordt weergegeven bij de naam van de vader van het Belgisch kind waarvan de identiteitskaart aan het verzoekschrift is gevoegd. De Raad kan echter niet eenduidig vaststellen door wie het document werd ingevuld, noch of de erin vervatte gegevens werden bevestigd door ONE of enige andere instantie. Het document is niet ondertekend en bevat ook geen stempel. Voorts, zelfs indien de verzoekende partij de vader is van het minderjarig kind, toont zij geenszins aan dat er sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven gelet op de vaststellingen in de vorige paragraaf.

Nu blijkt uit de motieven van de bestreden beslissingen dat er sprake is van het ontbreken van een aangetoond gezinsleven en de verzoekende partij heden ook geen beschermingswaardig gezinsleven aannemelijk maakt met het minderjarig kind, diende en dient bijgevolg geen belangenafweging te worden gemaakt tussen de verschillende belangen nu de eerste vereiste voor het beoordelen van een mogelijke schending in de zin van artikel 8 van het EVRM het bestaan van een effectief gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is.

4.15. Bovendien wijst de Raad er nog op dat de verzoekende partij, vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, gebruik dient te maken van de voor haar openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden op grond van gezinshereniging. Uit het administratief dossier blijkt geenszins dat zij hiervoor de nodige stappen heeft ondernomen.

4.16. In zoverre de verzoekende partij wijst op het hoger belang van het minderjarig kind, wijst de Raad erop dat indien minderjarige kinderen van de vreemdeling betrokken zijn, het hoger belang van deze kinderen in overweging moet worden genomen (EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en a./België*, § 131; zie ook EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 67). Het belang van het kind heeft een primordiaal maar daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in de belangenafweging, vereist onder artikel 8 van het EVRM, in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 17 oktober 2013, nr. 139/2013, B. 6.2.). Het belang van het kind vormt de eerste overweging in de belangenafweging. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 109). Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK)*, par. 135-136).

Uit de motieven van de thans bestreden beslissingen blijkt dat over minderjarige kinderen geen gegevens terug te vinden zijn in het administratief dossier. De Raad stelt voorts vast dat de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift aangeeft dat zij samen met haar ex-vriendin een zoon heeft, doch geenszins de relatie met haar ex-vriendin, laat staan de duur ervan, toelicht. Uit niets blijkt dat de verzoekende partij het kind heeft erkend of dat werd vastgesteld dat zij de vader van het kind, waarvan de identiteitskaart aan het verzoekschrift werd gevoegd, is. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat zij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen bijdroeg in de zorgen en de opvoeding van het kind of dat er sprake was van een regelmatig contact met of van interesse en engagement ten aanzien van het minderjarig kind. Zij beperkt zich op dit vlak tot de loutere bewering dat zij thans samenwoont met haar kind. De verzoekende partij toont geenszins aan en uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen sprake was van een juridische en/of affectieve band met het minderjarig kind, noch van een samenwonen met dit kind, zodat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij gehouden was om met het hoger belang van het kind rekening te houden. Evenmin maakt de verzoekende partij, gelet op voormelde vaststellingen, aannemelijk dat de bestreden beslissingen zouden ingaan tegen het hoger belang van het kind.

Een schending van enige bepaling die het hoger belang van het kind beschermt wordt dan ook niet aangetoond.

4.17. Wat het privéleven betreft, betoogt de verzoekende partij dat zij in Brazilië geboren is in 1995 en voor het eerst naar België kwam in 2007, toen zij pas twaalf jaar oud was, dat zij op 1 september 2013 werd gerepatriëerd naar Sao Paulo en anderhalf jaar later terugkeerde naar België en België nooit meer heeft verlaten, dat zij een zoon heeft die de Belgische nationaliteit bezit en dat haar hele leven in België is.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In zoverre zij verwijst naar het feit dat zij haar hele leven in België heeft omdat zij een zoon heeft van Belgische nationaliteit die in België woont, kan de Raad enkel opnieuw vaststellen dat de verzoekende partij het bestaan van een juridische en/of affectieve band noch de samenwoning met het minderjarig kind aannemelijk maakt, zodat zij ook het bestaan van een privéleven gelet op deze banden niet aantoont.

Betreffende het aangevoerde privéleven, wijst de Raad erop dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). De Raad van State stelde ook in het arrest nr. 140.615 van 15 februari 2005 dat de gewone opbouw van sociale relaties niet volstaat om te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM. Het sociaal en economisch welzijn dat een vreemdeling zou hebben opgebouwd op het Belgische grondgebied wordt verder volgens het arrest nr. 166.620 van de Raad van State van 12 januari 2007 niet beschermd door artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij toont niet aan dat de door haar opgebouwde sociale relaties tijdens haar verblijf in België van die aard en intensiteit zijn dat zij, *in casu*, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen en dat er sprake is van een beschermingswaardig privéleven. Zij beperkt haar betoog tot de stelling dat zij als minderjarige in België is aangekomen in 2007, gerepatriëerd werd in 2013 en anderhalf jaar later terugkeerde naar België en België nooit meer heeft verlaten, dat haar hele leven in België is. Met een dergelijk betoog toont de verzoekende partij geenszins een beschermingswaardig privéleven aan. Zij toont immers geenszins *in concreto* een integratie aan van een dussdanige intensiteit dat dit een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vormt.

Daar de verzoekende partij geenszins het voorhanden zijn van een beschermingswaardig privéleven in België aantoont, diende dit niet in overweging te worden genomen en diende en dient *in casu* evenmin over te worden gaan tot een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM.

De Raad wijst er nog op dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM voornamelijk bedoeld is om de persoonlijke ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, te verzekeren van ieder individu in zijn relaties met anderen (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 83). Het EHRM oordeelde in het arrest *Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk*, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, *Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk*). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan een privéleven dat tot stand is gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, *Butt t. Noorwegen*).

De verzoekende partij – die nooit een definitieve toelating heeft gekregen om in België te verblijven, minstens toont zij dit niet aan – toont met het enkel verwijzen naar het feit dat zij als minderjarige in België is aangekomen en de bewering dat zij haar hele leven in België heeft, geenszins aan dat er zeer uitzonderlijke omstandigheden zijn waardoor haar privéleven alsnog had dienen te leiden tot een positieve verplichting, zoals hoger omschreven. Bovendien kan er nog op worden gewezen dat de verzoekende partij evenmin aannemelijk maakt dat zij haar privéleven niet zou kunnen verderzetten in haar land van herkomst. Er blijkt bovendien dat zij in 2013 naar Brazilië is teruggekeerd en dat zij pas anderhalf jaar later terugkeerde naar België.

4.18. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dus niet aannemelijk gemaakt, net zomin als een miskennis van de artikelen 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet of van het zorgvuldigheidsbeginsel om dezelfde redenen: de verzoekende partij toont immers niet aan dat er sprake is van een gezins- of privéleven of van een juridische en/of affectieve band met het minderjarig kind waarmee de verwerende partij in de bestreden beslissingen geen of onvoldoende rekening heeft gehouden of waar omtrent de verwerende partij (uitgebreider) had moeten motiveren.

Wat betreft de overige elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet toont de verzoekende partij overigens niet aan dat deze *in casu* van toepassing zouden zijn.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 7, 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

De bescherming die wordt geboden door artikel 22 van de Grondwet is gelijkaardig aan deze die wordt geboden door artikel 8 van het EVRM. De Grondwetgever heeft immers “(...) *een zo groot mogelijke concordantie nagestreefd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden*” (Parl.St. Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2). Nu het onderdeel van het middel, ontleend aan artikel 8 van het EVRM, niet gegrond is, kan evenmin een schending van artikel 22 van de Grondwet worden weerhouden.

Volgens artikel 52, 3 van het Handvest moet aan artikel 7 van het Handvest een zelfde draagwijdte gegeven worden als aan artikel 8 van het EVRM. De voornoemde bepaling stelt immers: “*Voor zover dit handvest rechten bevat die corresponderen met rechten die zijn gegarandeerd door het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, zijn de inhoud en reikwijdte ervan dezelfde als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend. Deze bepaling verhindert niet dat het recht van de Unie een ruimere bescherming biedt.*” Nu een schending van artikel 8 van het EVRM niet wordt aangetoond, blijkt evenmin een schending van artikel 7 van het Handvest.

4.19. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. Voor het overige stelt de Raad vast dat de verzoekende partij volledig in gebreke blijft om enig concreet gegeven betreffende haar situatie te duiden dat ten onrechte door de gemachtigde niet mee in rekening zou zijn gebracht bij het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek en het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar en dat van aard is aan te tonen dat het in haar situatie als kennelijk onredelijk dient te worden beschouwd om te opteren voor een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek en een inreisverbod voor de duur van drie jaar.

4.20. Een schending van de door de verzoekende partij in de middelen aangehaalde bepalingen en beginselen wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.21. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat waar de verzoekende partij verwijst naar bepalingen van de Terugkeerrichtlijn, slechts kan vastgesteld worden dat deze richtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C- 141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13). De verzoekende partij toont dit evenwel niet aan.

4.22. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER